

Hálaadó Harangszó

2008. május 11. AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA

IX. évf. 2. szám

ÜNNEPEINK – PÜNKÖSD

Ha a pünkösd ünnepéről meg akarunk tudni valamit, az Ószövetség koránál kell kezdeni, hiszen ott ez az ünnep az öröm, a hálaadás ünnepe, az aratás ünnepe volt. Hogy mit jelent az Újszövetség lapjain, vagyis mit jelent nekünk, keresztyén embereknek, azt legjobban Jézus búcsúbeszédéből érthetjük meg. Bár annyi mindent mond nekünk a pünkösd beszámoló a Szentírásból, de ha feltesszük a kérdést, mi történt pünkösdkor, nem tudjuk rá a magyarázatot. Mert amit szem nem látott, fül nem hallott, ember szíve meg sem gondolt, azt tette meg Isten. Jézus búcsúbeszédében azt ígéri tanítványainak, bár neki vissza kell menni mennyei dicsőségébe, de elküldi maga helyett az igazság Lelkét, aki a tanítványokkal lesz, aki bennük marad. Olyan ez, mint amikor gyermekek ott állnak elhunyt szüleik sírjánál és olyan árvának, elveszettnek, tanácstalannak érzik magukat, félnek. A rokonaiknak nem kellene, itt maradtak árván. De ekkor

odalép hozzájuk egy ember. Megfogja a kezüket és kedves hangon azt mondja nekik, ezután mindig veletek leszek és gondoskodom rólatok. Apátok helyett apátok leszek. Így volt a tanítványokkal is, akik ugyan elvesztették a Mestert, de kapták helyette a Szentlelket. Jézus azt ígérte tanítványainak, eszükbe juttat mindent ez a Lélek. Most az érettségi előtt állva a diákok tudják, négy év anyagából kell levizsgáznuk. Sokat kell tanulniuk, mert nehéz vizsga lesz, mert emlékezni kell mindenre. A tanítványoknak pünkösd után kezdődött az “érettségi vizsga”, amikor számot kell adni. Fontos dolgokról kell dönteniük, ki kell állni elveikért, hitükért, de a Lélek mindent eszükbe fog juttatni. Pünkösd ünnepe a mi számunkra is lehet a felismerés ünnepe, amikor megértjük újra, nem vagyunk árvák és nem maradunk egyedül döntéseinkben sem, hiszen a Lélek bennünk és velünk van mindenkor.

Gerecsei Judit

A BIBLIA ÉVE

Az elmúlt hónapokban Sok mindent megtudtunk már a Bibliáról, keletkezéséről, ihletettségéről stb. A mostani számban arról szeretnék írni önöknek, hogyan jutott el hozzánk a Biblia, hogyan foghatjuk most mint könyvet a kezünkbe. Ha valaki úgy 5000 évvel ezelőtt levelet akart írni, nem papírt és tollat ragadott, hanem agyagtáblát és egy kis vésőhöz hasonló tárgyat, amivel apró, nyilakhoz hasonló jeleket nyomkodott bele a puha anyagba, majd kiégette. Ezeket a megmaradt feljegyzéseket a mai régészek a sivatag homokja alól ki is ássák. Aztán volt olyan írás is, amikor kőbe vésték az írást, vagy hieroglif írással közölték az elhunyt nevét és tetteit például egy sírkamrában. Ezt az írást többnyire festették vagy vésték. Gyönyörű feliratok maradtak ránk e messzi korból is. Az egyiptomiak fedezték fel a következő lépést, a papiruszt is, amit a papirusznád rostjaiból préseltek össze. A pergamen pedig, amelyről már írtam korábban, állatbőrből készült. Ezeket aztán fel lehetett tekerni, és lehetett küldeni, rakni. A lapokat aztán könyvvé állították össze a későbbiek folyamán, amelyből előállt a mai könyv is. A Bibliát is ilyen tekercsekre írták, majd másolták és helyezték el kolostorok polcaira vagy küldték el gyülekezetek számára.

Az Ószövetség könyveit Krisztus előtt 400 körül, az Újszövetséget Krisztus után 100 évvel állították össze. Ezen

könyvekből állt össze a ma olvasható szent Biblia. Persze íródtak más jellegű iratok is, amelyek ugyan szép és tanulságos dolgokat tartalmaztak, de a Biblia kanonizálói ezeket nem találták alkalmasnak arra, hogy bekerüljenek a Bibliába.

Persze ez így leírva könnyűnek tűnik, s nem is gondoljuk, amikor kinyitjuk a Szentírást, saját nyelvünkön olvassuk, mennyi ember munkája, verejtéke, sőt vére hullott azért, hogy mi a leghitelesebben olvashassuk a Könyvet!! Az egyik ilyen kutató a lipcsei Tischendorf gróf volt, aki bizony sokszor az élete kockáztatásával kereste azokat a régi, vagy legrégebb fennmaradt iratokat, amelyek héberül, arámul, vagy görögül írták. Ő azért kelt útra a Sínai-félszigetre, mert azt sejtette, az itt található szent Katalin kolostorban megtalálja a hiányzó pergameneket. Amikor a szerzetesek felhúzták a kolostor épületébe, ahová út nem vezetett, rögtön munkához látott. Egy hétig kutatott, de hiába. Amikor már feladta és éppen csomagolt, észrevette a gyűjtősök között a kissé megtöredezett, de még jól olvasható tekercseket. Amikor elkezdte olvasni, felkiáltott örömeiben, megtalálta, amiért jött. Hosszas munka után sikerült összeállítani a teljes kódexet, ma csak úgy nevezik Codex Sinaiticus, ami 346 oldalt tesz ki, s amelynek minden lapja maga a történelem. Ma a British Múzeumban őrzik.

AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZ FÖLDVAGYONÁNAK GYARAPODÁSA 1863-BAN

Az 1848-as forradalom törvényei eltörölték a jobbágyi függést. Megvalósulása a szabadságharc leverése utáni évekre maradt. Ennek az u.n. „tagosztály” adott keretet, amely a volt jobbágy birtokába adta a földet, amely az úrbéri tabellát vette alapul. Azaz annak arányában kapott a volt jobbágy földet, amennyi az ő használatában volt az úrbéri kimutatások szerint. Ez sok súrlódásra, pereskedésre adott alkalmat. A volt jobbágytartók igyekeztek lehetőleg a legkevesebbet adni, a volt jobbágyok pedig küzdöttek a jövőbeli megélhetésükért, a földért. A nézetkülönbségekre sok okot találhatunk. Az úrbéri tabella mintegy háromnegyed százada készült, a viszonyok azóta megváltoztak. Erdőirtások, ugarok kerültek szántóföldi megművelés alá, az így művelt területek gyakran nem kerültek a hivatalos úrbéri függések sorába, főleg nem kerültek az úrbéri tabellára. Rendezetlen viszonyok alakultak ki. Ilyen helyzetben kellett kialakulnia a magyar paraszti társadalomnak. Ez Ácson sok vita, pereskedés útján valósult meg, amit 1863-ban zártak le.

Az Ácsi Református Egyház is úgy látta jónak, hogy tagjaihoz fordul. Úgy, hogy akik földet kapnak a tagosítás alkalmával, holdanként mondjanak le egy bizonyos részről az egyház javára, és így alakul apró részekből majd ki egy biztonságot nyújtó egyházi földbirtok. Korábban az egyház hagyatékból, az egyháznak adományozott földdarabokból gyarapodott. Ez sem ment könnyen, mert az egyháznak való ajándékozással, hagyatékkal a család tagjai sokszor nem értettek egyet. Gyakran évekig nem jutott tényleges birtokába az egyház az így kapott földnek. Az előljárásságnak sok gondja származott ebből. Évről-évre vezették az u.n. „restánsok” névsorát. Előfordult, hogy világi hatósághoz kellett folyamodnia az előljárásságnak, hogy a ráhagyott vagyonnak (ez többnyire szerény nagyságú volt) birtokába jusson.

Most, 1863-ban más volt a helyzet. A református gyülekezet sok apró darab földből, ha tagjai arról az egyház javára lemondanak, ill. annak adományozzák, együtt jelentősebb birtokhoz juthatott.

Az 1862. nov. 1-jén előljárássági ülésben esett szó először arról, hogyan álljon a kérdéshez az egyház. Eddig az történt, hogy a földes uraságok jelezték, hogy némi földajándékot adnak az iskola javára. Ekkor merült fel a gondolat, hogy az egyház biztonságos jövője megalapozható lenne, ha a tagosztály kapcsán kialakuló gazdátársadalom a kapott földjéből felajánlana az egyház számára egy bizonyos mennyiséget. Az előljárásság úgy gondolta, hogy minden református kézre kerülő földből „1/4 régi telekre mintegy két 1200 négyszögöles hold felajánlása szükségeltetné.” Később úgy látták, hogy az összes egyházi adózás földdel való megváltása kivihetetlen.

A lelkész véleménye – kérdés formájában – ez volt: „... valjon mennyi áldozat nem láttatnék soknak, hogy legalább a közmunka s tanítói kosztadás megszüntethető lenne, s egyszersmind a tanítók díjazása is javíthatatnék?” Az előljárásság minden hold birtok után 25 négyszögöl földet vél elvárhatónak. A 25 négyszögöl megadása esetén az előljárásság 25 hold földet adhatna a lelkésznek, a tanítónak pedig nyolc holdat. (A főtanítóról vagy rektorról van szó.)

Számos variáció merül fel, ezek azonban előzetes elgondolások, a valóság még messze van.

Az 1863-dik évi esperesi látogatás alkalmával abban egyetértének, hogy az egyház gyarapodása csak úgy lehetséges, hogy az úrbériség megszűnésével a kiosztott földből bizonyos mennyiséget a gazdák átengednek az egyház vagyonának részeként. Azonban az egyházi látogatás előtt a küldöttség úgy nyilatkozott, hogy a 25 négyszögöllet a volt jobbágyok vonakodnak megadni, de 13-15 négyszögölről szó lehet. Az így

átadott föld nem mind munkaváltság, hanem egyházi és iskolai célra is fordítható lesz.

1863. febr. 17-én az egyházi közönség a reggeli isteni tiszteletre a templomba gyülekezett. Ezen jelen volt az egyházmegyei küldöttség is. A templomi gyülekezet körében szóba került, hogy holdanként hány négyszögöl föld átadásáról lehetne szó. Különböző vélemények és magatartások után 13 négyszögölről szavaztak. Az egyházmegyei küldöttség azt javasolta, hogy erről írásban nyilatkozzanak a gyülekezet tagjai. Minden egyháztagot felkerestek házanként, és így senkinek a véleménye nem maradt ki. Ez a gyakorlatban úgy zajlott le, hogy egy előljáró mellé nem előljáró egyháztagot osztottak be, és egy-egy ilyen páros ötven-ötven házat keresett fel nyilatkozattételre. A 18 előljáró mellé 18 nem előljárót rendeltek.

Mivel az egyháznak ez történelmi jelentőségű eseménye volt, felsoroljuk a 18 gyülekezeti tag nevét, akik vállalták a küldetést: *Tribolt Mihály, Szigeti János, Bartha Péter, Fehér József, Varga Sándor, Nagy József, Péntek Péter, Péntek József, Péntek Sándor, Péntek Bálint, Tóth Imre, Tóth Márton (gazda), Fehér András, Varga István, Bódis János, Szente Gergely, Tóth Márton (házas zsellér), Tóth András.*

Hozzájuk csatlakoztak az előljárásság tagjai közül a házankénti felkeresésben az alábbi előljárók: *Lamperth István, Nagy József, Varga Sándor, Varga Ferenc, Molnár Dániel, Péntek Sándor, Szőnyi István, Szőnyi Sándor, B. Varga István, Péntek Márton, Péntek István, Fehér József, Péntek József, Tóth Márton, Szenthe Gergely, Varga Bálint, Péntek Péter, Fehér András, Lamperth János, Tóth János*

Több házhoz hárman mentek. (Ebben az időben a házakat csak számozták, az utcáknak csak népi elnevezése volt.)

A házas zselléreket az alább felsoroltak keresték fel: *Nagy Sándor, Péntek József, Szigeti János, Nagy Ferenc, Tóth Imre, Móricz Gergely, Péntek Bálint, Tóth Márton, Kopócs József, Bódis János, Torma István, Tribolt Mihály, Varga Pál, Molnár István, Bartha Péter.*

Az aláírandó szöveget az alábbiakban határozták meg:

„Alul írottak komolyan megfontolván, miszerint ácsi reform. egyházi és iskolai ügyeink virágzását, mely az ajtó előtt álló tagosítás után, a már is ellenes irányban megkezdődött birtok adásvevés következtében könnyen megsorvadhat, s alászálhat, csak úgy biztosíthatjuk s vihetjük elő, ha egyházi és iskolai szükségekre (ezek között új tanítói-állásra melynek szükségét iskolai növendékeink fölösleges száma miatt naponként érezzük – tanítói díjjavításra, temetkező hely nagyobbítására, - a súlyos és ezután még súlyosabbá válható, egyházi közmunka megszüntetésére) földbirtokunkból egy kis részecskét feláldozunk: ezennel az alább megnevezendő becsületes és érdemes tanuk előtt, nevünk aláírásával kijelentjük, miszerint abban, hogy a közelebbi tagosítás alkalmával, a kezünkön leendő földbirtokból holdanként 13 négyszögöl a mondott célokra egyetemben kiadassék, s egyházi birtokképp tagosíttassék, önként beleegyeztünk, hogy az Isten dicsősége mellett buzgó vallásosságunknak ezzel az utókor előtt is életben maradáno örök emlékéit hagyjuk.

Ácson, Martius 1-ső napján 1863 dik évben”

(az aláírás helye)

Több gyűlés és tárgyalás zajlott még le ezután is. A határozat úgy módosult, hogy végül alapnak az 1/8-ad zsellértelket vonták meg, s ezután adakoztak 150 négyszögöl földet az egyházi és iskolai alap számára. A tagosztályi ügyben az alispáni bíróság járt el. Az nem változott, hogy minden birtokost, aki a fenti nyilatkozatot aláírta, ismételtlen megkérdeztek. A mérnöki

munkákat végző Katona Lajos mellett két egyházi előjáró mindig jelen volt.

A község életének központi problémája ekkor (1863) a tagosítás kérdése volt. Az egyházi előjáróságnak tudtára jutott, hogy a tagosítás végéhez közeledik. Megtudakolták, hogy az egyházi földek hol lesznek. Ezek várhatóan a következőképpen helyezkednek majd el. Az biztos volt, hogy a református egyház földterülete a banai és bönyi (jegesi) utak között lesz kiosztva. Ekkor ezt a területet Lichtenstein birtokán az u.n. Kereszti táblának nevezték. Már azt is meghatározták, hogy a falu szélétől számítva nyugat felé a következő sorrendben lesznek a táblák: a falu szélén itt is a kenderföldek terültek el. Itt kezdődött a kiosztás. Első a tanítói föld (innen származik a mai Rektortelep elnevezés), közvetlenül mellette a lelkészi föld, majd az egyházi

NŐSZÖVETSÉGI KONFERENCIÁ

Március 19-én nőszövetségi konferencián vettünk részt a nagyigmándi református gyülekezetben.

Sugár Tamás nagytiszteletű úr igemagyarázatával kezdtünk. Az alapige a Kol. 3,1-4. volt. Ezt követte két szavalt és a két éve működő énekkar is bemutatkozott. Ezután Kovács Julianna gondnokasszony számolt be a gyülekezet életéről. Arról is beszélt, hogy náluk már négy női presbiter is van. Eleinte fenntartással fogadták a férfiak, de munkájukkal bizonyítottak. Megemlítette még a felvidéki és az erdélyi gyülekezeti testvérkapcsolataikat is. Kölcsönösen látogatják egymást. Június végére várják az erdélyi testvérek érkezését.

Édes Tünde kórházi lelkész beszámolójával folytatódott a nap programja. Édesapja rákos betegsége határozta meg kórházi lelkészi hivatását. 18 éve Pécsen súlyos, menthetetlen kórházi

LELKÉSZBEIKTATÁS

A kocsai református gyülekezet meghívására érkezünk a templomukba április 6-án Ácsról. Mintegy 25-30 fővel képviseltük gyülekezetünket. A gyülekezők között sok ismerőssel üdvözölhettük egymást, akikkel a különböző egyházi rendezvényeken, összejöveteleken rendszeresen találkozhatunk. Mire a lelkészbeiktatási istentisztelet megkezdődött, megtelt a közismerten nagy befogadóképességű templom.

Az ünnepi szertartás a kialakult sorrendben kezdődött és folytatódott. Nagytiszteletű Táskai Ferenc, a gyülekezet eddigi lelképásztora nyugállományba vonul, a megüresedett lelképásztori állásra a gyülekezet Roboz Péter lelképásztort választotta. Minden szépen és sorrendben történt. Jól felkészült kórus, gondosan kiválasztott vers és szép előadása, lelkésztársak áldáskívánása Isten ígéjével. És ilyenkor már különbözni szokott a lelkészbeiktatás a korábban tapasztaltaktól, ahogyan itt is különbözött. A megválasztott lelképásztor igehirdetése következett a Kor.1. 2,1-5. alapján. Figyelmemet lekötötte az igehirdetés, mégis fel-felmerült bennem, hogy milyen sok programot, ígéretet, előadást hallhattam mostanában a polgári életben... Az előadók igyekeztek magabiztosak lenni, ígérni ezt-azt... Itt az „előadó”, a prédikátor nem személyében volt magabiztos, hanem hitében. Meg abban,

VERDISSIMO

Ez volt a címe Rákász Gergely orgonakonzertjének, amelyben április 13-án gyönyörködhetett az a mintegy 250-300 hallgató, aki eljött az ácsi református templomba. A fiatal művész magávalragadó játéka mellett fontos információkat osztott meg a hallgatósággal a szerzőkről és a darabokról. Amint a művész elmondta, egy kényszerhelyzet szülte ezt a módszert, hogy szó és zene együtt töltsön ki műsorát. A kényszerből azonban sajátos és izgalmas stílus született. Vivaldi, Mascagni, Bellini, Rossini, és természetesen Verdi jól ismert művei csendültek fel, nagyszerű orgonaaátiratokban. A köztük elhangzó epizódokban, kis

járandósága, ezeken kívül a legtávolabb az egyházi és iskolai célra szolgáló alapítvány (Pap-tag).

Az egyháztagok által felajánlott földterületet így egy darabban mérték ki. Nagyobb részt ez az itt mérnöki munkát végző Katona Lajosnak volt köszönhető.

Ekkor cserélték el a református Ó-temetőt, s kaptak helyette az egyházi földekkel együtt területet.

A tagosítás kapcsán házhelyosztás is történt, mégpedig az akkori falu délnyugati szélén. Ezeknek a házhelyeknek az elhelyezkedése sorshúzás alapján történt. Az egyház előjárósága elhatározta, hogy díszes emlékkönyvbe örökíti meg azok nevét, akik különösen kitűntek az egyház földvagyonának gyarapításával, vagyis sajátjukat ajánlották fel a közért.

Dr. Alföldi Kálmán

beteg lelkésze. Szemléletesen mondta el, ha egy beteg megtudja, hogy gyógyíthatatlan, összeomlik, magába zárkózik. A lelkész próbálja felkészíteni a hátralevő idő elfogadására, tudatosítani, hogy mindenkinek eljön a Teremtő által kiszabott idő. Ezek nehéz beszélgetések a beteg és a lelkész részére is. Ez a beszámoló nagy hatással volt a jelenlevőkre, mert valamennyiünk családjában előfordult már az elköltözés. A gyászt nehéz feldolgozni.

Utólag elgondolkodtunk azon, vajon megadtunk-e minden segítséget, lelki támaszt eltávozott hozzátartozóknak.

Következett a csoportos beszélgetés. Jó volt találkozni ismerősökkel. A szeretetvendégség után még megtekintettük az esküvői-, a keresztelői fényképkiallítást.

Lelkiebben gazdagabban érkezünk haza.

Balogh Istvánné

hogy feladata ellátásában, ellátásához megkapja a szükséges segítséget, bölcsességet Megváltójától.

Örülök, hogy részese lehettem az erre az alkalomra összegyűlt testvéri közösségnek és annak, hogy újra meg újra elmélyül, megerősítést nyer bennem a keresztyén testvéri összetartozás érzése, ereje.

Az ökumenikus törekvések eredményes, szép példája volt, amikor a helybeli plébános az emmausi tanítványok példázatát felhasználva lelkesítette a beiktatott lelképásztort munkája végzésére.

Talán valamennyi szomszéd országból érkeztek lelképásztorok erre az istentiszteletre. Szlovákiából nagytiszteletű Nagy Lajos, a község szülötte. Valamennyien szóltak a nyugdíjba vonuló és a most beiktatott lelképásztorhoz. A Vajdaságból érkezett lelkész megköszönte Táskai Ferenc nagytiszteletű úrnak a segítséget, amit a vajdasági háborús károk elhárításában végzett, többek között vályogot vetett, falat rakott a helyreállítást segítve.

Folytathatnám még, de azt a lelki többletet, ajándékot, amit ott megkaptunk, szavakban megfogalmazni nem tudom. De ajánlani azt igen, hogy ha alkalom adódik testvér-gyülekezeti találkozóra, azon lehetőség szerint vegyünk részt.

Héregi Kálmán

történetekben pedig meglevenedtek maguk a szerzők, a kor, amelyben éltek, és a háttér, amelyből egy-egy darab megszületett. Megtuttuk például, hogy egy szerző azért nem végzett papi szolgálatot, - jóllehet felszentelt pap volt -, mert nem tudta elviselni, hogy mise közben nem jegyezheti fel az eszébe jutott melódiákat. Abba is bepillanthattunk, miképpen születik meg egy CD-felvétel, és a több órai hangfelvételtől hogyan lesz egy, amelyik a végleges változat. Mert - hangzott el az előadó ajkán: évtizedek múlva senki sem azt nézi, hogy hogyan, milyen technikával vették fel, hanem hogy miképpen játszott a muzsikás. Ezek és a hasonló kis történetek Rákász Gergely közvetlen

stílusában, élvezetes előadásában a felcsendülő melódiákkal együtt felszabadult, vidám estet szereztek a résztvevőknek. A koncert hosszú és kitartó szervezés után valósult meg Ácson. Köszönjük a szervezőnek, és köszönjük a lelkes közönségnek a

részvételt. Az összegyűlt adományokból egy következő koncertet tudunk megszervezni. Erre is várjuk majd a zenebarátokat.

Gerecsei Judit

ÉNEKKARI TALÁLKOZÓ BÁTORKESZIN

A szlovákiai Komáromi Református Egyházmegye április 20-án tartotta énekkari találkozóját Bátorkeszin. Néhány éve egyházmegyénk és a Komáromi egyházmegye kölcsönösen meghívja egymást ezekre az alkalmakra. Idén az ácsi énekkart érte a megtiszteltetés, hogy Bátorkeszin képviselje egyházmegyénket. Lelkesen és nagy izgalommal készültünk erre a találkozóra, de izgalomunk elmúlt, amikor a barátságos, szépen parkosított templomkertben szeretettel fogadtak minket a házigazdák. Különösen oldott, baráti, testvéri hangulatban zajlott a találkozó. A szolgáló kórusokat lelkesen megtapsolták a többiek, vidám percek szereztek a köszöntések, konferálások. A tizenegy énekkar között volt egy gyermekkórus is a hetényi gyülekezetből. Érdekes volt látni, hogy rajtuk kívül is mennyi fiatal volt a különböző énekkarokban. Egyáltalán nem kísértett a

versengés lelkülete senkit, mindenki drukolt a többieknek. Praktikus megoldás volt az is, hogy a kórusok szolgálata között közösen énekeltek az énekeskönyvből egy-egy versszakot. Így senki sem unatkozott, és nem kellett várni a kórusok felállítására, mert az ének alatt a következő szolgálattévők elfoglalták helyüket. A templomi együttlét után szeretetvendégségen mélyült el a kapcsolat a résztvevők között. Bár az ottaniak nyilvánvalóan ismerték egymást és szoros kapcsolat van köztük, mi is úgy éreztük, mintha mindig is köztük lettünk volna. A legkülönbözőbb témákban a legszemélyesebb beszélgetésekre került sor. Átéltük, hogy mit jelent az "egy test tagjai vagytok" valósága. Köszönjük azoknak, akik meghívtak, és akik ilyen szeretettel fogadtak minket.

Gerecsei Zsolt

VISSZATEKINTÉS AZ ELMÚLT IDŐSZAK BIBLIAÓRÁIRA

Gyülekezetünkben a bibliaórai alkalmakat október 31-től Pünkösdig tartjuk.

Erre az együttlétre minden héten szerdán hív bennünket a harang. A 2007-2008-as bibliaóráknak Áldozócsüdtörtök előtti szerdán értünk végére. Az elmúlt időszakban a Zsoltárok könyvéből a boldog ember-boldog népről szóló részeket olvasta fel és magyarázta Tiszteletes Úr. Az első alkalmon ígéje: „Boldog ember az, a ki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székében nem ül; [...] És olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, amely idejekorán megadja gyümölcsét, és levele nem hervad el; és minden munkájában jó szerencsés lesz.” (Zsolt.1,1.,3.) Az igemagyarázat után elérzékenyülten mondtam, hogy az ember természeténél fogva mindig aggódik valamiért – én leginkább gyermekeimért -, ezért nem éljük meg igazán a boldogságot. Megkaptam a választ akkor mindjárt és a rákövetkező vasárnapi igehirdetésben még bővebben is. Nem az a boldogság, hogy aggódás nélkül élünk, hanem hogy van kihez vinnünk és átadunk aggodalmainkat, fájdalmainkat, kétségeinket.

Az igemagyarázatot így fejezi be Tiszteletes Úr „Ennyit gondoltam elmondani erről az igeszakaszról” – hát igen, mondom magamnak, mindannyian elgondolkodunk, hogy mit

fűzhetnénk hozzá a hallottakhoz, először nagyon nehéz. De rá kell jönnünk, hogy nem az a cél, hogy Tiszteletes Úr részletes igemagyarázatát kiegészítsük, erre nem vagyunk képesek. Ő teológiát végzett, ez a hivatása, ezt tanulta évekig, gyakorolja is már egy ideje. Mi legfeljebb egy-egy gondolatot, érzést mondhatunk el és így megoszthatjuk azt a többiekkel. Az sem biztos, hogy mondanivalónk a napi igéhez szorosan kapcsolódik, de elmondhatjuk, akkor is, ha nem tudjuk szép kerek mondatokban megfogalmazni. Hiszen magunk között vagyunk Isten nevében. Az is jó válasz, hogy énekeljük el ezt a zsoltárt vagy azt az énekünket, mert ma egész nap ez járt az eszemben, vagy mert milyen szép, vagy próbáljuk meg, el tudjuk-e énekelni. A templomban áhítat van, a bibliaórán bensőséges hangulat. Nekem most a Zsoltárok könyve a Biblia legszebb része, - ha szabad ilyet mondani -. Próbálják ki, nyissák fel bármelyik versnél! Mennyi szépség, alázat, bizakodás van benne!

Az időszak utolsó ígéje „Isten hozza vissza a száműzötteket, kihozza boldogságra a foglyokat...” Zsolt.68.7.

Szeretettel várunk mindenkit 2008 őszétől a bibliaórákra, hogy ne csak egy asztalt üljük körül, hiszen tudjuk milyen tágas nálunk Ácson a gyülekezeti terem!

Vitárisné Bokréta Etel

ANYAKÖNYVI ADATOK:

Konfirmandusaink:

Bartha Bence	Korinek Zoltán	Somogyi Bence
Bédi Ágnes	Kulhanek Andrea	Szabó Dávid
Békány Viktória	Magyar Balázs	Szücs Alexandra
Bottyán Beáta	Major Ilona	Tasi Fruzsina
Cselovszki Éva	Nyéki Ádám	Tóth Vivien
Csere Jenifer	Nyéki Dániel	Varga Máté
Csuka Ádám	Pap Adrienn	Vörös András
Horváth Máté	Pap Bettina	Vörös Irén
Józsa Gabriel	Pécsi Viktória	Akiket megkereszteltünk:
Juhász Krisztina	Peka Kitty	Kovács Gergő
Kelemen Zoltán	Rigó Andrea	Kovács Viktória

Akiktől elbúcsúztunk:

Horváth Endréne	
Villám Piroksa	83
Szakács László Dezső	52
Bartha László	78
Bak Aladár János	68
Ásó Károly	76

Pünkösd-i Istentiszteletek rendje:

Május 12. vasárnap: 10⁰⁰ Úrvacsorás istentisztelet
15⁰⁰ Konfirmáció

Május 13. hétfő: (Istentisztelet a legátus szolgálatával)

15⁰⁰ Istentisztelet a Pénzszámban úrvacsoraszolgálattal
18⁰⁰ Istentisztelet

Az adatok a 2008. március 15. és a 2008. május 4. közötti állapotot tükrözik.